

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zelenky a přísedících Evy Křížové a Libuše Marksové ve věci žalobce: **Ing. J. T.**, nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupen JUDr. Andreou Židovou, advokátkou se sídlem Bělehradská 3347/7, 434 01 Most, a žalované: **UNIPETROL RPA, s.r.o.**, IČ 27597075, se sídlem Litvínov – Záluží 1, 436 70 Litvínov - Záluží, zastoupena JUDr. Natašou Randlovou, advokátkou se sídlem Budějovická 1550/15a, 140 00 Praha 4, **o zaplacení 576.519,- Kč s příslušenstvím**, t a k t o :

- I. Žaloba, pokud se jí žalobce domáhá, aby žalované bylo uloženo zaplatit mu částku 471.376,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 10.9.2014 do zaplacení, se z a m í t á .
- II. V rozsahu, ve kterém se žalobce domáhá, aby žalované bylo uloženo zaplatit mu částku ve výši 105.143,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 10.9.2014 do zaplacení, se řízení po částečném zpětvzetí žaloby z a s t a v u j e .
- III. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalované do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám její právní zástupkyně na náhradě nákladů řízení částku ve výši 152.119,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal, aby žalované (1.) byla uložena povinnost upustit od diskriminačního jednání vyplácet při ukončení pracovního poměru rozdílně svým zaměstnancům odstupné, podle kolektivní smlouvy, a to jen v závislosti na formě ukončení pracovního poměru, a (2.) aby žalované bylo uloženo uhradit mu částku 576.519,- Kč. Žalobu odůvodnil tím, že s ním žalovaná jednostranně

ukončila pracovní poměr, ač on sám se domáhal, aby pracovní poměr byl ukončen dohodou. Podle kolektivní smlouvy v případě ukončení pracovního poměru dohodou z důvodů uvedených v § 52 písm. c/ zákoníku práce by mu navíc oproti odstupnému uvedenému v § 67 zákoníku práce náleželo odstupné ve výši 5,5 násobku průměrného výdělku. Tuto skutečnost žalobce vnímá jako diskriminaci a nerovné zacházení, přičemž argumentuje ustanovením § 16 a n. zákoníku práce, neboť žalovaná v časovém období před i po skončení pracovního poměru s žalobcem uzavírala s ostatními zaměstnanci dohody o ukončení pracovního poměru, v důsledku čehož bylo uvedeným zaměstnancům vypláceno odstupné vyšší, jak shora uvedeno, což žalobce vnímá jako diskriminační prvek a nerovné zacházení. Že došlo k diskriminaci, žalobce dovozuje z toho, že dne 2.12.2013 byla mezi žalovanou a zaměstnankyní [REDAKCE] (správně [REDAKCE] – pozn. soudu) uzavřena dohoda o skončení pracovního poměru z důvodu uvedeného v § 52 písm. c/ zákoníku práce, když tato zaměstnankyně se stala nadbytečnou, v důsledku čehož jí vzniklo právo na odstupné ve výši 10,5 násobku průměrného měsíčního výdělku. Žalovaná zmíněný postup žalobci odůvodňovala nutnými úsporami nákladů. Důvodem výpovědi byl i fakt, že odchod staršího pracovníka s vyšším počtem odpracovaných let by byl „dražší“ a také se žalovaná, jak žalobce uvádí, mohla domnívat, že žalobce jako osoba starší se nebude soudně bránit, neboť bude preferovat klid a nebude vyhledávat problémy či konflikty. Diskriminační jednání tedy žalobce shledává v tom, že mu žalovaná nenabídla skončení pracovního poměru dohodou (nebo odmítla s ním takovou dohodu uzavřít), ačkoli věkově mladším nebo služebně mladším zaměstnanců takovou dohodu nabízela. Následně vzal žalobce žalobu v rozsahu bodu 1. žalobního petitu zpět a v tomto rozsahu bylo řízení pravomocně zastaveno. Pokud jde o bod 2. žalobního petitu, žalobce v rozsahu, ve kterém se domáhal, aby žalované bylo uloženo zaplatit mu částku ve výši 105.143,- Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 10.9.2014 do zaplacení, vzal částečně zpět a soud; protože žalovaná proti tomuto zpětvzetí nenamítala žádné vážné důvody, v uvedeném rozsahu řízení zastavil (výrok II.).

Žalovaná učinila nesporným, že žalobce byl u ní zaměstnán v pracovním poměru od 1.11.2002 do 28.2.2014 a že jeho pracovní poměr byl ukončen výpovědí žalované ze dne 2.12.2013 z důvodů uvedených v § 52 písm. c/ zákoníku práce. Učinila sporným, že žalobce byl žalovanou diskriminován z důvodu věku, že s ním bylo nerovně zacházeno v rozporu se zákoníkem práce a že mu vznikl nárok na odstupné podle kolektivní smlouvy.

Pokud jde o diskriminaci z důvodu věku spočívající v tom, že žalovaná nenabídla žalobci ukončení pracovního poměru dohodou (a díky tomu ani možnost odejít se zvýšeným odstupným), ačkoli mladším či služebně mladším zaměstnancům takovou dohodu nabízela, namítla, že, pokud jde o diskriminaci z důvodu biologického stáří, uzavřela od poloviny listopadu 2013 do poloviny července 2014 dohodu o ukončení pracovního poměru se 7 zaměstnanci (biologicky) staršími než [REDAKCE] žalobce. Žalovaná předložila tabulku s přehledem všech zaměstnanců žalované, se kterými byl ukončen pracovní poměr od poloviny listopadu 2013 do poloviny července 2014, ze které mělo být patrné, že pracovní poměr byl dohodou z organizačních důvodů u žalované rozváznán se 7 zaměstnanci staršími než žalobce (nejstaršímu bylo 64 let) a 8 zaměstnanci mladšími. Údaje této tabulky dle žalované implikují tvrzení, že o diskriminaci z důvodu věku jako biologického stáří se rozhodně nejednalo a jednat nemohlo. Pokud jde o diskriminaci z důvodu počtu odpracovaných let (žalobce u žalované pracoval 11 let), uzavřela dohodu o ukončení pracovního poměru se 14 zaměstnanci s vyšším počtem odpracovaných let a s 1 zaměstnancem s nižším počtem odpracovaných let, což rovněž doložila shora uvedenou tabulkou. Uvedenými skutečnostmi má žalovaná žalobcovo tvrzení, že by ho diskriminovala z důvodu věku, za vyvrácené, s tím, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní (k obecnému nerovnému zacházení mimo rámec antidiskriminačního zákona) přechází zpět na

žalobce, v této souvislosti žalovaná argumentuje rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.11.2009, sp.zn. 21 Cdo 246/2008.

Pokud jde o námitku nerovného zacházení, žádným právním předpisem ani článkem D7 – 5/ kolektivní smlouvy žalované ve znění platném a účinném ke dni předání výpovědi žalobci nebyla žalované stanovena povinnost nabízet zaměstnancům skončení pracovního poměru dohodou; obecně argumentuje tím, že rozhodnutí, zda s dotčenými zaměstnanci rozváže pracovní poměr výpovědí nebo dohodou, bylo plně v kompetenci žalované. Žalovaná se rozhodla končit pracovní poměry dohodou z organizačních změn pouze v případech provádění dalších etap dlouhodobých organizačních změn v určitých divizích žalované, pokud v dřívějších etapách byla pracovní poměry rozvazovány dohodou (právě za účelem zajištění rovného zacházení se zaměstnanci ve srovnatelném postavení, tedy se zaměstnanci téže divize propuštěnými v rámci téže organizační změny pouze k jinému datu). Ze strany žalované tak nešlo ani nemohlo jít o nerovné zacházení v rozporu se zákoníkem práce, neboť pro něj existovaly výše uvedené legitimní důvody.

Povinnost vyplatit žalobci vyšší odstupné dle kolektivní smlouvy nevznikla, protože jeho pracovní poměr neskončil dohodou, mezi žalobcem a žalovanou nebyla uzavřena žádná smlouva, která by žalovanou k zaplacení vyššího odstupného zavazovala a žalovaná nevydala vnitřní předpis upravující výši odstupného odchylně od zákoníku práce. Byla to špatná hospodářská situace žalované (dle účetní závěrky 2013 žalovaná dosáhla provozního hospodářského výsledku – 1.689.361.000 Kč), která vedla k rozhodnutí žalované, že dohody o skončení pracovního poměru dohodou budou nabízeny pouze při provádění dalších etap dlouhodobých organizačních změn v určitých divizích žalované, pokud v dřívějších etapách byly pracovní poměry rozvazovány dohodou (právě za účelem rovného zacházení se zaměstnanci téže divize). Pokud jde o povinnost vyplatit další odstupné, žalobce nemá k dispozici žádný právní titul, z něhož by se ho mohl domáhat (č.l.23 a – e).

K tomuto vyjádření žalobce uvedl, že v blízkém časovém období, kdy mu byla dána výpověď, byl ukončen pracovní poměr řadě dalších zaměstnanců dohodou. S žalobcem tedy žalovaná zacházela nerovně a žalobce byl, pokud jde o výši poskytnutého odškodnění, poškozen v rozsahu 5,5 násobku průměrného výdělku. Žalovaná tak učinila zejména z důvodu, že žalobce byl jejím dlouholetým pracovníkem s pracovním poměrem trvajícím déle jak 11 let a snažila se tak zcela záměrně vyhnout své povinnosti k výplatě vyššího odstupného tak, jak je uvedeno v kolektivní smlouvě. Požadavek rovného zacházení s jednotlivými zaměstnanci nelze vykládat tak, že rovně musí být zacházeno toliko se zaměstnanci jedné divize. Argumentace neuspokojivými hospodářskými výsledky by mohla obstát jedině tehdy, pokud by to bylo důvodem k tomu, že by pracovní poměr byl ukončován z organizačních důvodů se všemi zaměstnanci. Pokud tomu tak nebylo, jedná se o nerovné zacházení se zaměstnanci jednoho zaměstnavatele bez ohledu na to, v jaké divizi takový zaměstnanec pracuje. Z vyjádření žalované vyplývá i ta skutečnost, že k ukončení pracovních poměrů formou dohody docházelo následně i poté, co byl ukončen pracovní poměr žalobce.

Žalovaná dále doplnila vyjádření tak, že její postup vůči žalobci nebyl ani diskriminační a nelze v něm shledávat ani nerovné zacházení, když uvedla, co do časového aspektu, že k poskytování zvýšeného odstupného nad zákonné minimum není povinna podle právních předpisů, ale podle kolektivní smlouvy za v ní stanovených podmínek. Pokud to zaměstnavateli umožňuje kolektivní smlouva, může se rozhodnout, že určité plnění bude nově poskytovat ve snížené výši, nebo je přestane poskytovat zcela. Samotná skutečnost, že zaměstnavatel v určité situaci a v určitém čase poskytoval zaměstnancům plnění nad rámec zákoníku práce, nemůže u ostatních zaměstnanců vyvolat legitimní očekávání, že vůči nim bude zaměstnavatel postupovat stejně. Díky plynutí času totiž nelze uvažovat

o tom, že by se zaměstnanci nacházeli ve srovnatelném postavení. Nelze tedy považovat za nerovné zacházení, pokud zaměstnavatel poskytne určité plnění skupině zaměstnanců a vlivem plynutí času a změny ekonomické situace se rozhodne toto plnění přestat poskytovat a další skupině zaměstnanců je proto neposkytne. Opačný názor by vedl k neudržitelným následkům, kdy jednou poskytnuté plnění zaměstnavatel bez ohledu na vývoj trhu a své ekonomické situace by nemohl nikdy přestat poskytovat, kdy jednou poskytnuté nadstandardní plnění by se stalo jakýmsi minimem, pod které by zaměstnavatel nemohl jít; takový závěr by odporoval fungování tržního hospodářství a povinné minimum upravuje výhradně zákoník práce. Vedením žalované bylo rozhodnuto, že s ohledem na ekonomickou situaci žalované již uzavření dohody se zvýšeným odstupným nově zaměstnancům nabízeno nebude, a to za účelem úspory nákladů. Na základě jednání o dodatku ke kolektivní smlouvě od ledna 2013 do července 2014 byla mezi žalovanou a odborovou organizací sjednána úprava kolektivní smlouvy tak, že žalovaná byla zavázána nabízet zaměstnancům přednostně dohody o rozvázání pracovního poměru, to však nezaložilo povinnost žalované dorovnat všem zaměstnancům plnění i zpětně. O nerovné zacházení by se mohlo jednat pouze, pokud by bylo odlišně zacházeno se zaměstnanci ve srovnatelném postavení propuštěnými ve stejném období, a současně by pro takové odlišné zacházení neexistoval legitimní důvod. Žalovaná v měsících listopadu a prosinci 2013 rozvázala pracovní poměr z organizačních důvodů celkem se 13 zaměstnanci, z toho s 10 dohodou a se 3 výpovědí.

Pokud jde o srovnatelnost postavení zaměstnanců a legitimní důvody na straně žalované, žalobce nebyl srovnatelném postavení ani s jedním ze zaměstnanců, s nimiž byl pracovní poměr skončen dohodou, a pro odlišný postup vůči žalobci existovaly legitimní důvody. U žalobce nemohlo nastat legitimní očekávání, že jeho pracovní místo bude zrušeno a že mu v této souvislosti bude poskytnuto zvýšené odstupné. Organizační změna, na jejím základě bylo zrušeno pracovní místo žalobce (jde o jedinou změnu v odboru cenovém a obchodní analýzy), byla přijata až dne 24.11.2013 a nebyla dlouhodobě plánována; žalobce tak nemohl dopředu kalkulovat s tím, že jeho pracovní místo bude zrušeno a poskytnuto mu zvýšené odstupné. Vůči žalobci tedy bylo zcela legitimní postupovat v souladu s aktuálně platnou politikou žalované, totiž místo uzavření dohody využít výpovědní důvod podle § 52 písm. c/ zákoníku práce. Naproti tomu zaměstnanci odboru kontroly jakosti takový postup očekávat mohli, protože již 27.7.2012 bylo rozhodnuto o provedení první etapy organizačních změn v odboru kontroly jakosti, přičemž tato změna se týkala 9 zaměstnanců a zaměstnanci tyto organizační změny očekávali, protože již v lednu 2012 jim propouštění bylo prezentováno. Na to navázaly další organizační změny přijaté dne 16.11.2012 a dne 23.10.2013. Tato 3 etapa organizačních změn v odboru kontroly jakosti, na jejímž základě byli propuštěni zaměstnanci odboru jakosti, byla přijata až poté, co bylo přijato interní rozhodnutí žalované, že již nebude přednostně nabízet skončení pracovního poměru dohodou; uvedení zaměstnanci však legitimně očekávali, že žalované jim nabídne skončení pracovního poměru dohodou, protože tak učinila u jejich kolegů v prvních dvou etapách. Žalovaná to vnímala jako svoji povinnost. Totéž mohla očekávat i [redacted] když od 1.5.2012 v několika fázích probíhaly v uvedeném útvaru organizační změny, protože docházelo k uzavření části výroby. Žalovaná předložila tabulku, ve které je uvedeno 13 z organizačních důvodů propuštěných zaměstnanců, podle které uvedených 9 zaměstnanců byli zaměstnanci odboru kontroly jakosti [redacted] a 1 zaměstnanec ([redacted]) byla zaměstnanec sekce výroby č. [redacted]. V uvedené tabulce jsou dále uvedeni jako propuštěni [redacted] § [redacted]. Žalovaná dále argumentovala sociálním postavením žalobce, který patřil k vysokopříjmovým skupinám zaměstnanců s průměrným hrubým výdělkem přesahujícím 100 000 Kč měsíčně. V porovnání se zaměstnanci odboru kontroly jakosti nebo sekce výroby čpavku tak pro něj ztráta zaměstnání nemohla mít tak závažné důsledky, čímž je také

Soud má za zjištěné, že zaměstnanci odboru kontroly jakosti byli propuštěni na základě rozhodnutí o provedení organizačních změn ze dne 27.7.2012 a následně přijatých organizačních změn dne 16.11.2012 a 23.10.2013 – týká se shora jmenovaných zaměstnanců odbory kontroly jakosti (*prezentace z ledna 2012, sken z knihy příkazů, protokoly k organizačním změnám, dohody o rozvázání pracovního poměru se zaměstnanci odboru kontroly jakosti*). Soud má dále za zjištěné, že rovněž v sekci výroby čpavku probíhaly od 1.5.2012 organizační změny, takže i zaměstnanci (včetně shora uvedené zaměstnankyně ██████████ této sekce byli propouštěni na základě postupně realizovaných útlumových opatření (*protokoly k organizačním změnám, dohody o rozvázání pracovního poměru*).

Z kolektivní smlouvy žalované – části týkající se odměňování, pokud jde o standardní mzdy pro zaměstnance se skupinovou mzdou vyplývá, že za zaměstnance se standardní skupinovou mzdou byli považováni zaměstnanci zařazení do referenčních 7 – 15, když ke každé této hladině byl přiřazen základní plat v rozpětí od 10.600,- Kč měsíčně (ref. hladina 7) do 32.690,- Kč měsíčně (ref. hladina 15). Základem pro zařazení pracovních funkcí do referenčních hladin byl podnikový katalog pracovních funkcí zpracovaný metodikou hodnocení pracovních funkcí HAY dostupný na intranetu žalované (*kolektivní smlouva*). Žalobcova základní mzda činila v roce 2013 částku ██████████ Kč měsíčně a s připočtením pohyblivých složek mzdy dosahovala průměrné denní mzdy kolem ██████████ Kč, přičemž jeho průměrná měsíční hrubá mzda pro výpočet odstupného přesahovala (čehož i žalobce vychází) částku ██████████ Kč (*výplatní pásky*).

Soud má za zjištěné, že v období od poloviny listopadu 2013 do poloviny července 2014 byl pracovní poměr dohodou z důvodů uvedených v § 52 písm. a/ až c/ zákoníku práce (dále též organizační důvody) ukončen se 7 zaměstnanci věkově staršími než žalobce a se 14 zaměstnanci s vyšším počtem odpracovaných let (*zápočtové listy*).

V měsících listopad a prosinec 2013 žalovaná ukončila pracovní poměr z organizačních důvodů s 13 zaměstnanci (jak shora uvedeno), z toho s 10 dohodou a se 3 (██████████, žalobce a ██████████) výpovědí (*dohody a výpovědi*). Z těchto zaměstnanců, jak uvedla žalovaná a žalobce proti tomu nic nenamítal, se 8 zaměstnanců odboru kontroly jakosti a sekce výroby čpavku se pohybovalo v referenční hladině 11 – 12, jediný ██████████ v referenční hladině 13, a všem těmto zaměstnancům náleželo 7,5% bonusu, zaměstnanec ██████████ dosáhl referenční hladinu 16 a 20% bonusu, žalobce referenční hladinu 17 a 30% bonusu a zaměstnanec ██████████ referenční hladinu 18 a 30% bonusu.

Soud má za zjištěné, že v roce 2013 došlo ke zhoršení ekonomické situace žalované. V měsíci listopadu 2013 bylo společností UNIPETROL a.s., již je žalovaná dceřinnou společností zásadního významu, přijato vzhledem ke zhoršené ekonomické situaci rozhodnutí, že zvýšené odstupné (tedy odstupné vyplácené při skončení pracovních poměrů z organizačních důvodů dohodou) bude vypláceno jen osobám sociálně slabším s nižšími příjmy a od té doby začal být prosazován a respektován takový systém, že dohody o skončení pracovního poměru byly uzavírány jen se zaměstnanci o určité výši příjmu; ze strany personálního ředitele společnosti UNIPETROL a.s. (svědek ██████████) byl dán pokyn, aby dohody o skončení pracovního poměru z organizačních důvodů byly uzavírány jen se zaměstnanci do 15. stupně hodnocení HAY - např. dělníci, mistři a administrativní zaměstnanci na nižší úrovni, takové rozhodnutí bylo v jeho pravomoci. Podle svědka ██████████ právní jednání směřující k ukončování pracovních poměrů z organizačních důvodů činili podřízení zaměstnanci svědka, u žalované to byla paní ██████████, „Pokud paní ██████████ postupovala správně, musel být pan žalobce na vyšším stupni než 15 stupnice HAY“ (*příloha k nekonsolidované účetní závěrce, výpověď svědka ██████████, interní komunikace zaměstnancům ze dne 19.5.2014*). Ve

věci byla slyšena svědkyně Ing. ██████████, zaměstnankyně společnosti Unipetrol Services, s.r.o. poskytující v žalované ██████████y, která uvedla, že, pokud od listopadu 2013 došlo k restrikci uzavírání dohod o skončení pracovních poměrů z důvodu organizačních, šlo celoplošnou restrikci, z níž byly připuštěny výjimky v případě ukončování pracovních poměrů v případě provádění dlouhodobých etap organizačních změn (jak shora uvedeno) právě proto, aby se po přijetí restrikce propouštění zaměstnanci nedostali do nerovného postavení ve vztahu k zaměstnancům propuštěným před restrikcí. Ač způsoby ukončení pracovních poměrů zaměstnanců žalované, které byly uskutečněny právními jednáními v měsících listopadu a prosinci, nejsou ve výsledku v rozporu se shora uvedeným pokynem svědka ██████████ důvody neuzavření dohody o skončení pracovního s žalobcem jsou posledně zmíněnými svědky prezentovány odlišně – dle svědka ██████████ byla důvodem skutečnost, že žalobce byl zařazen do vyššího než 15. stupně HAY, a dle svědkyně ██████████ byl důvodem absolutní zákaz, aby v těchto případech byly končeny pracovní poměry dohodou, ze kterého ovšem v případě dlouhodobých etap organizačních změn byly připuštěny výjimky. Soud, když žalovaná přes jí soudem dle § 118a odst. 3 OSŘ danou výzvu a poučení důkazy k prokázání své výpovědi svědkyně ██████████ potvrzované verze nebyla schopna předložit, vychází ze zjištění, že důvodem postupu žalované vůči žalobci byla skutečnost, že byl zařazen ve vyšším než 15. stupni HAY (referenční hladina 17), když uvedený svědek byl svědkyni ██████████ nadřízen, další zaměstnanci, se kterými byl rozvázán pracovní poměr výpovědí doručenou v prosinci 2013 byli v referenční hladině 16 a 18, a byl to svědek ██████████ na kterého se žalobce jako na ředitele obrátil s návrhem na skončení pracovního poměru dohodou (a které svědek nevyhověl).

Na druhé straně ani žalobce přes dle § 118a odst. 3 OSŘ mu danou výzvu a poučení nebyl schopen prokázat, že s ním žalovaná neuzavřela dohodu o skončení pracovního poměru z důvodu diskriminace dle věku, když žalovaná prokázala, že takové dohody uzavřela s řadou zaměstnanců srovnatelně stejně starých nebo i starších.

Je pravda, že při kontrole prováděné u žalované Oblastním inspektorátem práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj dne 29.10.2014 zaměřené mimo jiné zejména na povinnosti na úseku rovného zacházení nebylo zjištěno žádné pochybení žalované vyjma Ing. ██████████ neoprávněně provedené srážky ze mzdy (*protokol inspektorátu*), tento závěr správního orgánu však není pro soud závazný.

Co do právního hodnocení se věc řídí zákoníkem práce č. 262/2006 Sb. ve znění účinném v prosinci 2013 před novelizací zákony č. 303/2013 Sb. a 435/2013 Sb. (dále jen ZP).

Podle § 16 ZP zaměstnavatelé jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi zaměstnanci, pokud jde o jejich pracovní podmínky, odměňování za práci a o poskytování jiných peněžitých plnění a plnění peněžité hodnoty, o odbornou přípravu a o příležitost dosáhnout funkčního nebo jiného postupu v zaměstnání (odst. 1). V pracovněprávních vztazích je zakázána jakákoliv diskriminace. Pojmy přímá diskriminace, nepřímá diskriminace, obtěžování, sexuální obtěžování, pronásledování, pokyn k diskriminaci a navádění k diskriminaci a případy, kdy je rozdílné zacházení přípustné, upravuje antidiskriminační zákon (odst. 2). Za diskriminaci se nepovažuje rozdílné zacházení, pokud z povahy pracovních činností vyplývá, že toto rozdílné zacházení je podstatným požadavkem nezbytným pro výkon práce; účel sledovaný takovou výjimkou musí být oprávněný a požadavek přiměřený. Za diskriminaci se rovněž nepovažují opatření, jejichž účelem je odůvodněno předcházení nebo vyrovnání nevýhod, které vyplývají z příslušnosti fyzické osoby ke skupině vymezené některým z důvodů uvedených v antidiskriminačním zákonu (odst. 3).

Zásada rovného zacházení zaručuje rovná práva uchazečům o zaměstnání a zaměstnancům nacházejícím se ve stejném či srovnatelném postavení, princip rovnosti zacházení je porušen, pokud odlišnost v zacházení nemá žádné objektivní a odůvodnitelné ospravedlnění. Porušení zásady rovného zacházení a zásady zajištění rovného postavení je nutno řešit jako případ zakázané diskriminace (*Bělina, M., Drápal, L. a kol.: Zákoník práce. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. 90 s*)

Podle § 10 zák. č. 198/2009 Sb. dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění (odst. 1).

Podle § 67 ZP zaměstnanci, u něhož dochází k rozvázání pracovního poměru výpovědí danou zaměstnavatelem z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až c) nebo dohodou z těchto důvodů, přísluší od zaměstnavatele při skončení pracovního poměru odstupné ve výši nejméně a) jednonásobku jeho průměrného výdělku, jestliže jeho pracovní poměr u zaměstnavatele trval méně než 1 rok, b) dvojnásobku jeho průměrného výdělku, jestliže jeho pracovní poměr u zaměstnavatele trval alespoň 1 rok a méně než 2 roky, c) trojnásobku jeho průměrného výdělku, jestliže jeho pracovní poměr u zaměstnavatele trval alespoň 2 roky, d) součtu trojnásobku jeho průměrného výdělku a částek uvedených v písmenech a) až c), jestliže dochází k rozvázání pracovního poměru v době, kdy se na zaměstnance vztahuje v kontu pracovní doby postup podle § 86 odst. 4 (odst. 1)

Podle § 23 ZP v kolektivní smlouvě je možné upravit mzdová nebo platová práva a ostatní práva zaměstnanců v pracovněprávních vztazích, jakož i práva nebo povinnosti smluvních stran této smlouvy (odst. 1).

V dané věci se žalobce domáhá odstranění následků diskriminačního zásahu ze strany žalované porušením zákazu nerovného zacházení. Protože žalovaná s žalobcem neuzavřela dohodu o skončení pracovního poměru z organizačních důvodů dohodou, nemohlo mu na základě kolektivní smlouvy vzniknout právo na vyšší odstupné; pokud důsledkem takového postupu bylo, že mu nevzniklo právo na vyšší odstupné, následky diskriminačního zásahu mohou být odstraněny tím, že žalovaná žalobci zaplatí rozdíl mezi vyšší odstupného, jakého by se žalobci dostalo při absenci diskriminačního jednání, a tím, co se mu dostalo (v zásadě se jedná o plnění ve výši náhrady škody).

V dané věci, když, jak shora uvedeno, soud nemá diskriminaci žalobce z důvodu věku za prokázanou, zbývá k řešení, zda se žalované nedopustila vůči žalobci nerovného zacházení tím, že voluntaristicky s některými zaměstnanci dohodu o skončení pracovního poměru dohodou uzavřela, a s žalobcem nikoli. Žalovaná popírá, že se vůči žalobci dopustila nerovného zacházení, když dle jejího názoru byl žalobce v odlišném postavení od zaměstnanců, s nimiž byly pracovní poměry skončeny dohodou (mzdy v ref. hladině 11-12, v jednom případě 13) v tom ohledu, že se nacházel v úplně jiné mzdové kategorii, když pobíral mzdu v průměru ve výši přes ■■■ tis. Kč měsíčně (ref. hladina 17) – což má soud za zjištěné. V situaci, kdy u ní došlo k ekonomickému poklesu, rozhodla se uzavírat dohody o skončení pracovního poměru (a tedy poskytovat jim zvýšené odstupné) jen se zaměstnanci sociálně slabšími, pro které poskytnutí zvýšeného odstupného bylo více potřebným. Odlišnost v zacházení tedy dle žalované spatřuje v rozdílném postavení (potřebnosti) propouštěných zaměstnanců

Odstupné představuje jednorázový peněžitý příspěvek, který má zaměstnanci pomoci překlenout sociální situaci (často složitou), v níž se ocitl proto, že bez svého zavinění (z důvodů na straně zaměstnavatele či pro nepříznivý zdravotní stav z důvodu pracovního úrazu, nemoci z povolání

nebo ohrožení nemocí z povolání anebo pro dosažení nejvyšší přípustné expozice) ztratil dosavadní práci. Odstupné je určeno k tomu, aby formou jednorázového peněžitého příspěvku vyplaceného zaměstnavatelem aspoň zčásti kompenzovalo (zmírnilo) následky, které jsou pro zaměstnance spojeny s ukončením dosavadního zaměstnání a s nutností vyhledat nové pracovní uplatnění nebo začít vykonávat jinou výdělečnou činnost (*Bělina, M., Drápal, L. a kol.: Zákoník práce. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. 419 s.*).

Je-li odstupné příspěvkem k překlenutí sociální situace vzniklé propuštěním ze zaměstnání, a dochází-li k propouštění zaměstnanců v rozdílné sociální situaci (postavení) dané zejména výší jejich příjmů, může dle názoru soudu být výše příjmu zaměstnanců ospravedlněním pro poskytování odstupného v rozdílné výši, jak se v daném případě stalo. Proto soud v postupu žalované nerovné zacházení vůči žalobci neshledal a žalobu zamítl (výrok I.).

O náhradě nákladů soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 1 OSŘ, protože žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Náhradu nákladů tvoří:

a/ Mimosmluvní odměna advokáta za 4 úkony právní služby po 10.660,- Kč ve výši stanovené z pctu 586.519,- Kč (§ 12 odst. 3 advokátního tarifu – dále jen AT - jako součet tarifní hodnoty 10.000,- Kč dle § 9 odst. 1 AT nároku uplatněného v bodu 1. žalobního petitu a výše peněžitého plnění uplatněného v bodu 2. žalobního petitu) za převzetí a přípravu zastoupení, písemná podání ve věci samé ze dne 20.10.2014, 17.12.2014, 29.7.2015, 2 x odměna advokáta ve výši dvojnásobku odměny po 21.320,- Kč za účast při jednáních soudu dne 29.6.2015 a 21.9.2015 přesahujících 2 hodiny, odměna ve výši ½ z částky 10.660,- Kč (tedy 5.310,- Kč) za dostavení se k jednání dne 16.1.2017, které se pro onemocnění přisedícího nekonalo, 2 x mimosmluvní odměna advokáta za 2 úkony právní služby ve výši stanované z pctu 576.519,- Kč (po částečném zastavení řízení ohledně bodu 1. žalobního petitu) ve výši 10.620,- Kč a mimosmluvní odměna za podání ve věci samé ve výši 5.340,- Kč týkající se částečného zpětvzetí žaloby o částku 105.143,- Kč, kde soud vycházel z tarifní hodnoty 105.143,- Kč, již se vyjádření týkalo, celková výše přiznané odměny advokáta tak činí částku 117.170,- Kč.

b/ 12 paušálních částek po 300,- Kč náležejících ke každému úkonu právní služby (včetně toho, kde náleží odměna ve výši jedné poloviny).

c/

c.a. Náhrada za promeškaný čas ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu na cestě ze sídla advokáta k jednání do Mostu a zpět dne 29.6.2015 o trvání 3 hodiny 20 minut, celkem za započatých 7 půlhodin 700,- Kč a náhrada cestovních výdajů autobusem ve výši 200,- Kč,

c.b. náhrada za promeškaný čas ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu na cestě ze sídla advokáta k jednání do Mostu a zpět dne 21.9.2015 o trvání 3 hodiny, celkem za započatých 6 půlhodin 600,- Kč a náhrada cestovních výdajů autobusem ve výši 190,- Kč,

c.c. náhrada za promeškaný čas ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu na cestě ze sídla advokáta k jednání do Mostu a zpět dne 16.1.2017 o trvání 2,5 hodiny, celkem za započatých 5 půlhodin 500,- Kč a náhrada cestovních výdajů – jízdné automobilem advokáta [REDAKCE] o délce trasy 200 km, spotřebě dle TP 6,1 l NM/100 km, ceně 1 l nafty dle vyhl. č. 440/2016 Sb. ve výši 28,60 Kč/l, amortizaci vozidla dle vyhl. č. 440/2016 Sb. ve výši 3,90 Kč/km, celkem za tuto cestu 1.629,- Kč,

c.d. náhrada za promeškaný čas ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu na cestě ze sídla advokáta k jednání do Mostu a zpět dne 6.2.2017 o trvání 2,5 hodiny, celkem za započatých 5 půlhodin 500,- Kč a náhrada cestovních výdajů – jízdné automobilem advokáta [REDAKCE] o délce trasy 200 km, spotřebě dle TP 6,1 l NM/100 km, ceně 1 l nafty dle vyhl. č. 440/2016

Sb. ve výši 28,60 Kč/l , amortizaci vozidla dle vyhl. č. 440/2016 Sb. ve výši 3,90 Kč/km, celkem za tuto cestu 1.629,- Kč,

c.e náhrada za promeškaný čas ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu na cestě ze sídla advokáta k jednání do Mostu a zpět dne 1.4.2017 o trvání 2,5 hodiny, celkem za započatých 5 půlhodin 500,- Kč a náhrada cestovních výdajů – jízdné automobilem advokáta [REDACTED] o délce trasy 200 km, spotřebě dle TP 6,1 l NM/100 km, ceně 1 l nafty dle vyhl. č. 440/2016 Sb. ve výši 28,60 Kč/l , amortizaci vozidla dle vyhl. č. 440/2016 Sb. ve výši 3,90 Kč/km, celkem za tuto cestu 1.629,- Kč.

Výše mimosmluvních odměn byla stanovena dle § 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/, § 12 odst. 3 AT, paušální částky byly přiznány dle § 13 odst. 1, 3 AT, náhrada za promeškaný čas byla stanovena podle § 14 odst. 1, 2, 3 AT (náhrada za promeškaný čas v souvislosti s jednáním, které se nekonalo, ve výši ½ mimosmluvní odměny byla zahrnuta do bodu a/), náhrada hotových výdajů (cestovní výdaje) byla přiznána dle § 13 odst. 1 AT za použití ustanovení zákoníku práce o náhradě jízdních výdajů (§ 158, 158 zákoníku práce).

K součtu shora uvedených položek ve výši 125.718,- Kč náleží náhrada 21% DPH celková výše nákladů tak činí částku 152.119,- Kč.

Při stanovení výše nákladů soud postupuje z moci úřední a účastník má právo na náhradu účelně vynaložených (§ 142 odst. 1. OSŘ). Proto soud výši mimosmluvní odměny stanovil, pokud jde o fázi řízení, kdy předmětem řízení byl i nárok uvedený v bodu 1. žalobního petitu, o 40,- Kč vyšší než uplatněnou. Pokud žalovaná uplatnila nárok na náhradu ve výši vyšší (192.942,- Kč) než přiznané, soud nepřiznal nárok na odměnu za podání žalované ze dne 18.9.2015 (které je průvodním dopisem s upozorněním na zcela zřejmou skutečnost z přílohy průvodního dopisu vyplývající) a nepřiznal nárok na odměnu za úkony právní služby, jimiž žalovaná brojila proti částečnému zpětvzetí žaloby a částečnému zastavení řízení, když tyto úkony byly zcela neúčelné (řízení stejně bylo částečně zastaveno); tomu odpovídá i nepřiznání uplatněného poštou paušálních náhrad.

Náhradu nákladů bylo uloženo zaplatit k rukám advokáta (§149 odst. 1 OSŘ) a v zákonné lhůtě dle § 160 odst. 1 OSŘ.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Nebude-li plněno dobrovolně, jak stanoví vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domoci svého nároku formou soudního výkonu či exekuce.

V Mostě dne 21. dubna 2017

JUDr. Jiří Zelenka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Strolená

Toto rozhodnutí nabylo právní moci ve spojení s rozs. KS čl. 178 ve výroku I. 20.6.2019, ve výroku II. 12.7.2017 a ve výroku III. 20.6.2019 a ve výroku III. vykonatelnosti 25.6.2019. Připojení doložky provedla Králová Dana dne 11.11.2019.